

DOMSTOLENS DOM
AF 8. FEBRUAR 1968

Fonderie Acciaierie Giovanni Mandelli
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 3/67

Processprog: Italiensk

Angående:

Annulation af to individuelle beslutninger fra Den Høje Myndighed for Det europæiske Kul- og Stålfællesskab af 7. december 1966, hvoraf den første fastsætter den mængde tilkøbsskrot, der blev anvendt af den sagsøgende virksomhed i perioden 1. februar 1957 til 30. november 1958, og den anden pålægger virksomheden at betale 137 910 340 lire som bidrag til udligningsordningen.

Domskonklusion:

Sagsøgte frifindes.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

Der er ikke tilstrækkelige holdepunkter for at antage, at en bevisførelse i form af syn og skøn eller åstedsforretning er nødvendig. Firma Mandelli's søgsmål kan antages til realitetsbehandling men savner fornødent grundlag. Sagsøgte bør derfor frifindes.

S a m m e n d r a g

1. *En institutions retsakter — Den Høje Myndigheds beslutninger — begrundelse — forbedrende undersøgelser — irrelevante indsigelser — usikkerhed som følge af sagsøgerens eget forhold*
(EKSF-traktatens artikel 15)
2. *Påligning — fastsættelse ex officio — Den Høje Myndigheds beføjelser*
(Den Høje Myndigheds beslutning nr. 13/58 af 24. juli 1958, artikel 2, JO 1958, s. 269; findes ikke på dansk; Den Høje Myndigheds beslutning nr. 16/58 af 24. juli 1958, artikel 15, JO 1958, s. 275; findes ikke på dansk)

1. Jf. sammendrag nr. 1 i dommen i sag 38/64, Sml. 1965—68, s. 45. Sammendrag nr. 2 i dommen i sag 2/56, Sml. 1954—64, s. 41. Den Høje Myndighed er ikke forpligtet til at give meddelelse om alle sine forberedende undersøgelser og ej heller til at tage stilling til irrelevante indsigelser.

En part kan ikke til sin fordel påberåbe sig usikkerhed i forbindelse med Den Høje Myndigheds adfærd, der skyldes partens eget forhold.

2. Formålet med artikel 12 i Den Høje Myndigheds beslutning nr. 13/58 og med ar-

tikel 15 i Den Høje Myndigheds beslutning nr. 16/58 er at sætte Den Høje Myndighed i stand til, både hvor der slet ikke foreligger nogen erklæring, og hvor der foreligger erklæringer, der imidlertid er utilstrækkelige eller utilstrækkeligt begrundet, at afhjælpe, med alle egnede midler, enten savnet af en erklæring eller manglerne eller unøjagtigheden ved de af virksomhederne afgivne erklæringer.

Den Høje Myndigheds beføjelser i tilfælde af rettelse af erklæringerne er ikke forskellige fra dem, den udøver, hvor der slet ikke foreligger nogen erklæring.